

Sygn. akt VII C 1092/14 (VII C 1093/14, VII C 1094/14)

UZASADNIENIE

W dniu 22 lipca 2014 roku (data nadania przesyłki w placówce pocztowej) M. P. reprezentowany przez pełnomocnika radcę prawnego B. M. (1) wniósł pozew przeciwko Gminie M. R. o zapłatę kwoty 2.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą akt VII C 1092/14. Kolejny pozew M. P. z tego dnia, zarejestrowany pod sygnaturą VII C 1093/14 zawiera identyczne żądanie, natomiast w następnym – zarejestrowany pod sygnaturą VII C 1094/14 wnosił on o zasądzenie kwoty 500 zł z odsetkami i kosztami procesu jak wyżej.

Sprawy dotyczyły zwrotu opłaty za wydanie karty pojazdu przy pierwszej rejestracji na terytorium RP samochodów sprowadzonych z zagranicy z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej; sprawa VII C 1092/14 o numerach rejestracyjnych: (...) sprawa VII C 1093/14 – o numerach rejestracyjnych: (...), sprawa VII C 1094/14 – o numerze rejestracyjnym (...).

W uzasadnieniu pozwów wskazał, że zarejestrował po raz pierwszy w Urzędzie Miasta R. sprowadzone z zagranicy samochody osobowe o wymienionych numerach rejestracyjnych. Organ rejestrujący pobrał opłatę w wysokości 500 zł za wydanie karty pojazdu dla jednego samochodu przy pierwszej rejestracji na terytorium RP. Powołując się na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości WE uznające za sprzeczną z prawem unijnym praktykę pobierania opłat w związku z pierwszą rejestracją używanego pojazdu samochodowego sprowadzonego z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej w sytuacji, w której opłata nie jest nakładana w związku z nabyciem w Polsce używanego pojazdu, jeśli jest on tam zarejestrowany – powód wniósł o zwrot nienależnego świadczenia w powyższej wysokości, łącznie w trzech sprawach – 4.500 zł. Gmina wezwana do zapłaty pismem z dnia 3 czerwca 2014 roku odmówiła zapłaty spornej kwoty (k. 2-3, k. 22-23, k. 43-44 – pozwy).

Postanowieniami z dnia 15 września 2014 roku sprawy te połączono do łącznego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia zarządzając dalsze prowadzenie pod sygnaturą akt VII C 1092/14 (k. 18, k. 39).

W odpowiedzi na pozew Gmina M. R. reprezentowana przez pełnomocnika radcę prawnego M. J. wniosła o oddalenie powództwa ponad kwotę 1.700 zł w sprawach zarejestrowany pod sygnaturami VII C 1092/14 i VII C 1093/14 oraz ponad kwotę 425 zł w sprawie zarejestrowanej pod sygnaturą VII C 1094/14 oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniosła, iż pobranie od powoda opłaty za wydanie wtórnika karty pojazdu w kwocie 75 zł znajdowało uzasadnienie w obowiązujących przepisach rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 roku w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu albo rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 28 marca 2006 roku, których konstytucyjność nie budzi wątpliwości. Są to koszty związane z drukiem i dystrybucją karty pojazdu. Taka opłata w świetle art. 90 akapit 1 TWE nie jest zakazana, bowiem jest pobierana za świadczenie wzajemne uzyskiwane przez wnoszącego opłatę a jej wysokość wynikająca z powyższego rozporządzenia nie wykracza poza zakres upoważnienia zawartego w ustawie Prawo o ruchu drogowym (k. 59-60, 67-68, 70-71 – odpowiedzi na pozew).

Na rozprawie strony prawidłowo zawiadomione o terminie nie stawiły się; powód zgłosił w pozwie wniosek o rozpoznanie sprawy także pod jego nieobecność.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

M. P. sprowadził w latach 2004-2005 roku z Unii Europejskiej na terytorium RP używane samochody osobowe:

- marki F. (...), rok produkcji 1995, o numerze rejestracyjnym WR (...),

- marki A. (...), rok produkcji 1997, o numerze rejestracyjnym (...)
- marki V. (...), rok produkcji 1996, o numerze rejestracyjnym (...)
- marki B. (...), rok produkcji 1992, o numerze rejestracyjnym (...)
(k. 7-10 – dane pojazdów (...)),
- marki O. (...), rok produkcji 1997, o numerze rejestracyjnym (...)
- marki C. (...), rok produkcji 1989, o numerze rejestracyjnym
WR (...),
- marki N. (...), rok produkcji 1993, o numerze rejestracyjnym
WR (...),
- marki R. (...), rok produkcji 1996, o numerze rejestracyjnym (...) (k. 27-30 – dane pojazdów (...)),
- marki R. (...), rok produkcji 1999, o numerze rejestracyjnym
WR (...) (k. 48 – dane pojazdu (...)).

W miesiącach: listopadzie (10) i grudniu (9, 29) 2004 roku oraz lutym (8) i marcu (16, 23) 2005 roku w Urzędzie Miejskim w R. dokonał ich rejestracji i wydano mu karty pojazdu po uiszczeniu wymaganej opłaty za kartę pojazdu w kwocie 500,00 zł, w tym 75,00 zł – koszty wydania dokumentu w postaci karty pojazdu (bezsporne, k. 7-10, k. 27-30, k. 48 – dane pojazdów (...)).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy, a wskazane wyżej dokumenty, niekwestionowane przez strony, zasługujące zatem na wiarę. Tak ustalony stan faktyczny był bezsporny. Sporne było to czy świadczeniem nienależnym w latach 2004-2005 było pobranie od M. P. opłaty za kartę pojazdu w wysokości 500 zł (czyli jego żądanie jest uzasadnione w całości – tak powód) czy też opłaty przewyższającej 75 zł (czyli żądanie pozwu jest uzasadnione do kwoty 425 zł – tak pozwana).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Karta pojazdu jest dokumentem przypisanym do pojazdu, zawierającym w szczególności: dane identyfikacyjne pojazdu, parametry techniczne pojazdu, dane identyfikacyjne właściciela pojazdu oraz dane potwierdzające rejestrację pojazdu. Uprawnienie do wystawiania karty pojazdu uzależnione jest od pochodzenia pojazdu. Zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 ze zm.), dla nowego pojazdu wprowadzonego do obrotu handlowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej kartę pojazdu wydaje producent lub importer. Dla pojazdu sprowadzonego z zagranicy i tam zarejestrowanego kartę wydaje za opłatą właściwy w sprawach rejestracji starosta przy pierwszej rejestracji pojazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 77 ust. 3 ustawy).

Wysokość opłat za kartę pojazdu obowiązująca w dacie rejestracji przez powoda pojazdów (od listopada 2004 roku do marca 2005 roku) określono w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 roku w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu (Dz. U. Nr 137, poz. 1310). W § 1 ust. 1 rozporządzenia przyjęto, że za wydanie karty pojazdu przy pierwszej rejestracji pojazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej organ rejestrujący pobiera opłatę w wysokości 500 zł. W myśl § 1 ust. 2 rozporządzenia, za wydanie wtórnika karty pojazdu na terytorium RP organ rejestrujący pobiera opłatę w wysokości 75 zł. Na tle tej regulacji, obowiązującej w dacie rejestracji pojazdów przez M. P., powstało zagadnienie związane z prawidłowością poboru opłaty w wysokości 500 zł. Uznając brak podstaw do takiego naliczenia powód żądał w niniejszym procesie zwrotu środków uiszczonych tytułem opłaty w kwocie 500 zł od jednego pojazdu

jako świadczenia nienależnego (łącznie w trzech powyższych sprawach, połączonych do wspólnego rozpoznania za 5 samochodów – 4.500 zł).

Oceniając zasadność żądania pozwu, wskazać należy, że wyrokiem z 17 stycznia 2006 roku w sprawie U 6/04 (OTK-A 2006/1/3, Dz.U.2006/15/119) Trybunał Konstytucyjny orzekł, że § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 roku (dotyczący opłaty w wysokości 500 zł) jest niezgodny z art. 77 ust. 4 pkt 2 i ust. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, Nr 175, poz. 1462, Nr 179, poz. 1486 i Nr 180, poz. 1494 i 1497) oraz z art. 92 ust. 1 i art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Niezgodność zakwestionowanego przepisu rozporządzenia z art. 77 ust. 4 pkt 2 i z ust. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. polega na tym, że przez zawyżenie wysokości opłaty wykracza poza zakres upoważnienia zawartego w ustawie. Rozporządzenie bowiem, niezgodnie ze wskazanymi w ustawie wytycznymi w postaci nakazu uwzględnienia rzeczywistego znaczenia karty pojazdu dla rejestracji pojazdu oraz kosztów związanych z drukiem i dystrybucją karty ustalało opłatę, uwzględniając dodatkowo koszty innych zadań administracji publicznej, których ustawodawca nie przewiduje. Kwestionowany przepis został także poddany kontroli pod kątem zgodności z art. 217 Konstytucji, gdzie Trybunał wskazał, że opłata charakteryzuje się cechami podobnymi do podatku, z tym że w przeciwieństwie do podatków, jest świadczeniem ekwiwalentnym, tzn. że w zamian za opłatę podmiot ją uiszczający ma prawo żądać usługi, towaru lub działania ze strony organu publicznego. Opłaty pobierane są bowiem w związku z wyraźnie wskazanymi usługami i czynnościami organów państwowych lub samorządowych, dokonywanymi w interesie konkretnych podmiotów. Stanowią zatem swoistą zapłatę za uzyskanie zindywidualizowanego świadczenia oferowanego przez podmiot prawa publicznego. W klasycznej postaci opłaty odznaczają się pełną ekwiwalentnością. Oznacza to, że wartość świadczenia administracyjnego odpowiada wysokości pobranej opłaty, co odróżnia je od podatków i innych danin publicznych. Jeżeli opłata pobierana jest w wysokości usługi - może zawierać pewne cechy ceny, jeżeli zaś jest świadczeniem pobieranym w wysokości znacznie wyższej niż wartość faktycznie świadczonej usługi - nabywa cechy podatku. W przekonaniu Trybunału Konstytucyjnego podwyższenie opłaty za wydanie karty pojazdu (w stosunku do opłaty ustalonej jeszcze rozporządzeniem z 19 czerwca 1999 r.) - do wysokości 500 zł, nie pozostaje w związku z kosztami świadczonej usługi, przez co jest sprzeczne z art. 217 Konstytucji. Takie rozwiązanie oznacza uregulowanie przez organ wydający akt wykonawczy materii zastrzeżonej do regulacji ustawowej. Opłata ta, w części wynikającej z jej podwyższenia stanowi bowiem nową daninę publiczną, co narusza postanowienia art. 217 Konstytucji, zgodnie z którym tego rodzaju daniny mogą być nakładane tylko ustawą.

Z powyższego wynika zatem, że zakwestionowanie § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 roku związane było wyłącznie z brakiem ekwiwalentności opłaty w wysokości 500 zł, tj. była ona zawyżona w stosunku do wysokości kosztów związanych z drukiem i dystrybucją kart pojazdów. Skutkowało to tym, że nabierała ona cech daniny publicznej - podatku. Nie została natomiast podważona przez Trybunał Konstytucyjny sama zasadność poboru opłaty. Przepis art. 77 ust. 3 i ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym nie został zakwestionowany przez Trybunał Konstytucyjny, ani przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (wcześniej Europejski Trybunał Sprawiedliwości) w zakresie samego obowiązku uiszczenia opłaty za wydanie karty pojazdu sprowadzonego z innego państwa Unii Europejskiej przy jego pierwszej rejestracji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ani też w zakresie delegacji udzielonej ministrowi właściwemu do spraw transportu dla określenia, w drodze rozporządzenia, wysokości opłat za kartę pojazdu. Wszystkie orzeczenia Trybunałów, dotyczące przedmiotowej kwestii, odnosiły się de facto do wysokości tej opłaty, ustalonej na kwotę 500 zł. W związku z cytowanym orzeczeniem Trybunału, w dniu 28 marca 2006 roku, wydane zostało nowe rozporządzenie w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu (Dz. U. Nr 59, poz. 421). Zgodnie z § 1 ust. 1 rozporządzenia za wydanie karty pojazdu przy pierwszej rejestracji pojazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej organ rejestrujący pobiera opłatę w wysokości 75 zł.

Zgodność krajowych regulacji prawnych odnoszących się do opłat za wydanie karty pojazdu (rozporządzenia z 2003 r.) z przepisem art. 90 akapit 1 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE) stała się również przedmiotem oceny Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości - w sprawie C-134/07. W postanowieniu z dnia 10 grudnia 2007 r. ETS wskazał, że opłata od pierwszej rejestracji pojazdów samochodowych ma w oczywisty sposób

charakter podatkowy i jest pobierana nie w związku z przekroczeniem granicy państwa członkowskiego, które ją ustanowiło, lecz przy pierwszej rejestracji pojazdu samochodowego na terytorium tego państwa, dlatego należy uznać, że jest ona objęta ogólnym reżimem obciążeń wewnętrznych nakładanych na towary, a zatem należy ją zbadać w świetle art. 90 WE. Artykuł 90 akapit 1 TWE należy natomiast interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on opłacie takiej jak ta przewidziana w § 1 ust. 1 rozporządzenia z dnia 28 lipca 2003 r., która to opłata w praktyce jest nakładana w związku z pierwszą rejestracją używanego pojazdu samochodowego przywiezionego z innego państwa członkowskiego, lecz nie jest nakładana w związku z nabyciem w Polsce używanego pojazdu samochodowego, jeśli jest on tam już zarejestrowany. W uzasadnieniu uchwały z 2 czerwca 2010 r. (III CZP 37/10) Sąd Najwyższy zauważył, że postanowienie ETS odnosi się do pełnej wysokości opłaty za kartę pojazdu w kwocie 500 zł, a nie jedynie do różnicy 425 zł pomiędzy kwotami określonymi w rozporządzeniach z 2003 i 2006 r. Trybunał uznał bowiem za sprzeczną z prawem unijnym opłatę nakładaną w związku z pierwszą rejestracją używanego pojazdu samochodowego przywiezionego z innego państwa członkowskiego w sytuacji, w której opłata taka nie jest nakładana w związku z nabyciem w Polsce używanego pojazdu samochodowego, jeśli jest on tam już zarejestrowany. Nie ulega wątpliwości, że orzeczenie ETS dotyczy całej opłaty z § 1 ust. 1 rozporządzenia z 2003 r. jednak, w ocenie Sądu, akcent w tym zakresie należy położyć na kwestię naruszenia wprowadzeniem opłaty zasady swobody przepływu towarów oraz na podatkowy charakter tej opłaty. Zgodzić się trzeba z tym, że sporna opłata naruszała swobodę przepływu towarów, bowiem jednym z głównych powodów jej wprowadzenia było ograniczenie sprowadzania samochodów z zagranicy. Inną rzeczą było to, że opłata miała zahamować import pojazdów starych o złym stanie technicznym, bowiem w przeważającej większości takie właśnie samochody były z zagranicy sprowadzane. W konsekwencji opłata miała również charakter daniny – za sprowadzenie pojazdu z innego państwa. Inną rzeczą jest natomiast opłata jako świadczenie związane z wykonaniem czynności techniczno – administracyjnej w postaci wydania karty pojazdu. W sytuacji, gdy samochód nie jest nowy, w związku z czym nie zachodzi sytuacja wydania karty pojazdu przez producenta lub importera pojazdów, powstaje konieczność wydania karty pojazdu - według określonego urzędowo wzoru – przez organ dokonujący rejestracji pojazdu. Konieczność ta nie powstaje w przypadku nabycia pojazdu używanego na terytorium kraju, bowiem wówczas nowy właściciel „przejmuje” kartę pojazdu. Dla pojazdu sprowadzonego z zagranicy i tam zarejestrowanego należy wydać nową kartę przy pierwszej rejestracji pojazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 77 ust. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym). Uznając zatem w niniejszej sprawie, że § 1 ust. 1 rozporządzenia z 2003 r. był spreczny tak z Konstytucją RP, prawem wspólnotowym, jak i ustawą Prawo o ruchu drogowym od początku jego obowiązywania, a więc także w dacie jego zastosowania przez organ rejestrujący (latach 2004-2005), nie można było jednocześnie uznać, że w związku z samym wydaniem karty pojazdu nie powstał obowiązek uiszczenia opłaty będącej tego ekwiwalentem, tj. odpowiadającej kryteriom z art. 77 ust. 5 ustawy. Taką opłatą jest w przekonaniu Sądu kwota 75 zł pobierana zarówno obecnie, jak i w czasie obowiązywania rozporządzenia z 2003 r. - za wydanie wtórnika karty pojazdu. Żaden z powołanych do tego organów nie zakwestionował bowiem dotychczas rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 28 marca 2006 roku w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu (Dz. U. Nr 59, poz. 421), które ustanowiło wysokość opłaty za wydanie karty pojazdu przy pierwszej rejestracji pojazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na kwotę 75 zł. Stąd też przyjąć należy, że kwota ta odpowiada normie wyrażonej w art. 77 ust. 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym, czyli uwzględnia koszty związane z drukiem i dystrybucją kart pojazdów.

Zgodnie z art. 410 § 2 k.c. świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. W niniejszej sprawie, w chwili spełnienia świadczenia przez powoda, tj. uiszczenia opłaty za kartę pojazdu w wysokości 500 zł nie był on zobowiązany do świadczenia w tej wysokości. Wobec powyższego należało uznać, że pobranie od M. P. opłaty przewyższającej 75 zł było nienależne, a pozwana bezpodstawnie wzbogaciła się w tym zakresie kosztem powoda. Roszczenie jego zatem było zasadne do kwoty 425 zł w przypadku jednego pojazdu, łącznie 3.825 zł (dla 5 samochodów), dlatego też na podstawie cytowanych przepisów Sąd orzekł jak w pkt I wyroku, oddalając w pkt II powództwo idące dalej.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 480 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Zobowiązania pieniężne wynikające z czynów niedozwolonych z reguły są zobowiązaniami bezterminowymi. Sprawia to, że dłużnik obowiązany jest wykonać je

niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Dłużnik popada więc w opóźnienie dopiero, gdy nie czyni zadość temu obowiązкови, zatem jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne przy czym także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia. Powód wezwał pozwaną Gminę do zapłaty spornej kwoty pismem z dnia 3 czerwca 2014 roku zakreślając 7-dniowy termin zapłaty (k. 11, k. 31, k. 49), stąd żądanie odsetek od dnia 14 czerwca 2014 roku jest uzasadnione, zwłaszcza, iż Gmina w tym zakresie pozwu nie podważała.

Orzeczenie w punkcie III wyroku o kosztach procesu Sąd oparł na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz art. 108 § 1 k.p.c. w zw. art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. z 2010 roku Nr 90, poz. 594 ze zm.), § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 6 pkt 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. 2013.490), art. 1 ust. 1 pkt 2, art. 5 ust. 1, art. 6 ust. 1 pkt 4 i część IV załącznika ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku o opłacie skarbowej (tekst jednolity Dz. U. 2012.1282 ze zm.). Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu z art. 100 k.p.c. każda ze stron ponosi koszty procesu w takim stopniu, w jakim przegrała sprawę. Koszty procesu w sprawach zarejestrowany pod sygnaturami VII C 1092/14 i VII C 1093/14 poniesione przez powoda wynoszą 717 zł, w tym: opłata sądowa – 100 zł, koszty zastępstwa prawnego – 600 zł, opłata skarbowa od pełnomocnictwa – 17 zł, zaś przez pozwaną Gminę – 600 zł (koszty zastępstwa prawnego), łącznie 1.317 zł. Powód żądał kwoty 2.000 zł a otrzymał w procesie 1.700 zł, czyli przegrał sprawę w 15 %. Powoda zgodnie z tą zasadą powinny obciążać koszty w kwocie 197,55 zł, a pozwanego – 1.119,45 zł. Skoro powód poniósł koszty w wysokości 717 zł, należy mu się zwrot kwoty 519,45 zł. Natomiast w sprawie zarejestrowanej pod sygnaturą VII C 1094/14 koszty poniesione przez powoda wynoszą 107 zł, w tym: opłata sądowa – 30 zł, koszty zastępstwa prawnego – 60 zł, opłata skarbowa od pełnomocnictwa – 17 zł, zaś przez pozwaną Gminę – 60 zł (koszty zastępstwa prawnego), łącznie 167 zł. Powód żądał kwoty 500 zł a otrzymał w procesie 425 zł, czyli przegrał sprawę w 15 %. Powoda zgodnie z tą zasadą powinny obciążać koszty w kwocie 25,05 zł, a pozwanego – 141,95 zł. Skoro powód poniósł koszty w wysokości 107 zł, należy mu się zwrot kwoty 81,95 zł. Łącznie więc w trzech sprawach powodowi należy się zwrot kwoty 1.120,85 zł, którą Sąd zasądził łącznie na jego rzecz od pozwanej Gminy na podstawie art. 100 k.p.c. stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu.

Ponieważ Sąd zasądził roszczenie uznane przez pozwanego co do kwoty 425 zł (dla jednego pojazdu), na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. nadał wyrokowi w pkt IV sentencji rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie rozstrzygnięcia w pkt I orzeczenia.

Sędzia SR Elżbieta Dębowska

Z/

1. odnotować;
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda r.pr. B. M.;
3. odnotować także na okładce akt połączenie spraw.

17.12.14r. SSR Elżbieta Dębowska